

UZ JUBILEJ O. BERARDA BARČIĆA RECEPT KAKO ŽIVJETI DUGOVJEČNO?

Težnja čovjekova je živjeti, ali i živjeti kvalitetno. Životni vijek u našem vremenu je produžen, ali ne tvrdimo da je i kvalitetniji od onog kojeg su živjeli naši predci. Sve manje je osmjeha na licima, zadovoljstva, zajedništva, smirenosti. Briga za vremenito pokazuje zabrinutost na licima mnogih, ali i stvara napetosti koje dovode i do neželjenih posljedica u mnogim brakovima, obiteljima kao i našim redovničkim zajednicama.

Kako ste doživjeli 100 godina života? Sigurno je to pitanje koje je naš o. Berard ove dane čuo od mnogih koje traže recept za dugovječnost. Ne znam kako je on na takva pitanja odgovarao, pa ću zato pokušati iz iskustva života u zajednici u Puli kroz 11 godina, ponuditi svoj odgovor i svoja razmišljanja.

Svojih 100 godina života o. Berard nije proveo bezbrižno: Sjeća se tri krvava rata (istina jednog kao dijete, ali ga se sjeća). Zdravlje ga nije mazilo, dapače, iskusio je nekoliko teških operacija, a njegove bronhijalne smetnje prate ga kroz dugi niz godina, a vjerujem da je rekorder po broju preboljenih upala pluća, od kojih ona u jubilarnoj 2000 godini, nije mu davala puno nade da će preživjeti.

Obnašao je i odgovorne dužnosti u Provinciji i Redu. Dugogodišnji profesor na Badiji, u Pazinu, Zadru i Splitu. Posebno se sjeća poslijeratnih pazinskih dana, kada je svega nekoliko profesora moralo preuzeti odgovornost za odgoj svećeničkih kandidata, uz opasnosti za svaku izrečenu i neizrečenu riječ. Među svojim đacima je bio vrlo omiljeni profesor ali i ponosan na njih od kojih su njih šestero postali biskupima. Na godišnjicama mature uvijek su ga pozivali, a ako on nije mogao doći k njima oni bi se svraćali kod njega u Pulu, a on bi svaki puta otvarao svoj notes gdje su bile zapisane sve njihove ocijene. Jedan od uvaženih liječnika u Puli kazao mi je da je više naučio od o. Berarda kao njegov đak, nego li na medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Kao Provincijal upravljao je provincijom sv. Jeronima punih devet godina, od 1953 – 1961 godine. Bila su to teška vremena, u kojem je tadašnja vlast vrebala na svećenike, a mnogi su bili po zatvorima. Provincija je doista živjela franjevačko siromaštvo, a duhovna zvanja su započela cvasti. Trebalo se pobrinuti da ti mladi ne budu barem gladni. Provincijal je i zato bio najodgovorniji. Nakon toga bio je i Generalni definitor u Rimu.

Bio je uz to magister đaka i novaka. Prihvaćao je sve što je od njega Majka Provincija tražila i u svakoj povjerenoj službi davao je svega sebe, savjesno i odgovorno. A sve je to obavljao opterećen svim mogućim bolestima, a neke ga već više godina prate i s njima će, „nadamo se“ i u grob otići.

Ono što o Berarda čini, i u ovim visokim godinama starosti, čilim i posebno zdrave pameti, jest njegov intelektualni rad kojeg se ni u ovim godinama ne odriče, a još više njegov duhovni život. Teško ćete naći o. Berarda nezaposlena, osim kada dopusti svom „bratu magarcu“ da se u ovim godinama malo odmori. U svako doba, nenajavljeni dođite u njegovu sobu, ispred njega ćete naći sveto pismo, ili neku duhovnu knjigu koju čita, razmatra, pocrtava, ali sada više ne toliko da prenosi drugima, već da živi to

duhovno jelo u svojoj svagdašnjici. Svakodnevno iza popodnevno počinka, ako ga niste našli u njegovoj sobi, ne trebate biti zabrinuti gdje ćete ga naći: pred svetohraništem na koljenima. Zna se to protegnuti i cijeli sat. Danas, kad su naša koljena sve nježnija da bi mogla izdražati tako dugo klečanje, o. Berarda smo ne znam koliko puta, radi njegova zdravlja posebno u hladnijim danima, morali moliti da se ne izvrgava opasnostima tako dugog boravka u Crkvi. Ali očito je to jače od njega, kad uz tolike zdravstvene nevolje koje ga prate, on nije mogao odoljeti ovom zovu euharistijskog Krista. Uz to i klečanje s obostranom hernijom nije bez muke.

O. Berard je čovjek discipline. Poštuje samostanski red, ali i onaj kojeg je on sami sebi zadao radi svog osobnog duhovnog života, kao i nekih zdravstvenih vježbi. I u ovim visokim godinama prvi je koji se ujutro ustaje i po par sati prije zajedničke molitve, da bi, uz materijalno spremanje, mogao kroz duže vrijeme obaviti svoje osobne molitve. Ne dopušta da mu se „brat magarac“ opusti i zalijeni, već ga molitvom i vježbama stalno drži na uzdi.

Svakako, možemo istaknuti, da je vjera ona koja o. Berardu daje snagu za sve njegove tegobe, bilo na tjelesnom, bilo na duhovnom planu. Posebno želim istaknuti sakramenat bolesničkog pomazanja u čiju snagu vjeruje o. Berard. Ne znam, ali i ne vjerujem, da je barem u ovoj novijoj povijesti naše Provincije, ijedan naš brat primio toliko puta sakramenat bolesničkog pomazanja kao o. Berard. I svaki puta nakon primanja ovog sakramenta on je nov, jer vjeruje u njegovo djelovanje, odnosno njegove učinke.

Još želim nešto istaknuti: O. Berard teško proživljava krizu zvanja u našoj Provinciji, a uvjeren sam da nitko ne moli i trpi za duhovna zvanja koliko on. O. Berard voli svoj franjevački poziv i svoju dragu Provinciju, ali i svakog brata posebno. Zato je jako trpio kad je bio nemoćan pomoći braći u ispovijedanju, posebno u jačim vremenima. Više puta mi se potužio: vi se razapinjete od rada, a ja ne mogu ništa. Hrabrio sam ga: vi se molite i žrtvujete za nas, pa ćemo mi sigurno izdržati. Ali i tada bi primio barem u svoju sobu one koji su tražile ispovijed kod njega. Puno je bilo duša koje je duhovno vodio, i njima je posebno nedostajao.

Ovih nekoliko redaka, ne teže prvotno da budu pohvala života i rada o. Berarda, jer on to ne želi, već da to bude recept i poticaj nama, kako ćemo i mi dugo živjeti zdrava duha i pameti: molitvom i svim oblicima duhovnog život, disciplinom u svemu i vjerničkim prihvaćanjem svojih životnih teškoća, posebno tjelesnih i duhovnih patnja. Sve to neka začini naša vjera u Božju dobrotu i ljubav koja nas neprekidno prati.

Fra Anselmo Stulić